

PLEMIENNIK (2) *sb m*

Oba e prawdopodobnie jasne (tak w przypadkach zależnych hasła plemię).

sg I plemienniki(e)m (1). ◇ pl N plemiennicy (1). ◇ [G plemiennik(o)w.]

Sł stp: plemiennik, plemienik, Cn brak, Linde także XVII w.

Potomek w linii męskiej [czyj] (2) : [Zás też y zřynow przychodniow chodzących v wasznich [lege: v was z nich] kupować będziecie/ y od plemiennikow ich [et e familia eorum] ktorzy v was/ ktore řpłodzili w ziemi wáfzey/ ři wam będą zá oliádłość. BudBib Lev 25/45 (Linde); CiceroKosz H2.]

Przen: Kontynuator myřli i pogłądów filozoficznych (2) : WujJud 39; [ksiądz K.] muři błędzić/ y řam nákoniec w tym řię pokazać/ co ná nas wlecze: to ieřt Arrianem: onego řtárego heretyká plemiennikiem CzechEp 142; [ták iáko Arrius czynił/ y dzisieyřzy plemiennicy iego. WujPosřw 1584 58 (Linde)].

Synonimy: potomek, syn.

MC